

AUTOR BESTSELLERU *POSLEDNÍ SBOHEM*

TIM WEAVER

ZMIZELÁ
RODINA

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Byl to perfektní den.
Dokud beze stopy nezmizeli.

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

ZMIZELÁ RODINA

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Hon na mrtvého
Údolí mrtvých
Ztracený
Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce
Muž bez minulosti
Žena mého života
Nikdo není doma
Stín ve dveřích
Nářek drozda
Poslední sbohem
Zmizelá rodina

Symetrie odplaty
(ebooková novela)

Samostatné romány

Ztracené střípky

Připravujeme

The Lost Women

TIM WEAVER

ZMIZELÁ
RODINA

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2024

Translation © Alžběta Lexová, 2025

Cover © Jan Matoška, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-783-2 (pdf)

Na památku Johna Adamse

ČÁST PRVNÍ

00:00:42

VYŠETŘOVATEL: ... a pracuji na kriminálním oddělení, v jednotce závažných zločinů. Je devět hodin a sedmnáct minut večer. Můžete se prosím pro účely nahrávky představit?

RAKER: David Raker.

VYŠETŘOVATEL: Davide, musím vás informovat, že tento rozhovor nahráváme a zvukový i obrazový záznam mohou být použity u soudu jako důkazní materiál. Rozumíte tomu?

RAKER: Ano.

VYŠETŘOVATEL: Děkuji. Jak už jsem zmínil, já jsem detektiv inspektor Phillips, ale pokud vám to tak bude příjemnější, můžete mi říkat Aidene. Musíme toho hodně probrat, ale rád bych se na úvod zeptal, jak – a kde – to celé začalo?

RAKER: Začalo to jako obvykle.

VYŠETŘOVATEL: A to pro vás znamená co?

RAKER: Pohřešovanou osobou.

PŘED ROKEM

Po zadržení odvedli podezřelého do suterénu.

Bylo to rozlehlé bludiště téměř identických chodeb a dveří. U některých místností visely cedulky se jmény, ale u většiny ne a pro člověka zvenčí bylo takřka nemožné si rozložení chodeb vtisknout do paměti. Viděli, že se o to snaží, všimli si, jak jeho oči tékají sem a tam a hledají odlišnosti, kterých by se mohl zachytit. Jak se v duchu pokouší sestavit si cestičku z drobečků, aby se odsud potom znovu dostal.

Dva muži kráčející vedle něj věděli, kam jdou. Linkers a Ramis v kasinu a resortu *Skyline* pracovali už dlouho a v suterénu se dobře vyznali. Linkers právě u firmy oslavil čtvrté výročí. Ramis tu pracoval už od otevření v roce 2008 a patřil k nejdéle sloužícím členům ostrahy. Předtím strávil pětadvacet let u Metropolitní policie.

Ramis si podezřelého prohlédl.

Nebyl v práci, když ho zadrželi. Dorazil až o padesát pět minut později, poté co mu ve dvě ráno Linkers zavolal, že se podezřelý vrátil a sedí u stolu s blackjackem. Ramis mu ihned řekl, aby ho chytily, odvedli ho z kasina a uklidili někam bokem. A přesně to Linkers udělal.

Cesta do kasina Ramisovi trvala skoro hodinu. Doma se musel nejdřív posadit na posteli a vydýchat se. Bolelo ho celé tělo a hučelo

mu v uších. Ztěžka se doploužil do sprchy. Už nějakou dobu se cítil pod psa. Do důchodu mu zbýval jen týden, a přestože mu to pořád pánilo jako zamlada, tělo začínalo proti nočním směnám, nepravidelné pracovní době a neustálému stresu protestovat. Manželka sledovala, jak se Ramis obléká, a zamumlala, že přece nikam chodit nemusí. Ale on u toho chtěl být.

„Chci vidět, jak si ho odveze policie,“ vysvětlil. „Tohle je ten chlap.“

Víc jeho žena Lorna slyšet nepotřebovala.

I hodinu po probuzení byl Ramis celý rozlámaný, ale zatnul zuby a přetrpěl to. Zadržovací cely měli nadosah. Čtyři sousedící místnosti, které vypadaly stejně jako cely na policejní stanici: stísněný prostor, lavice a tvrzené skleněné okýnko ve dveřích s posuvným ocelovým krytem.

Cely zely prázdnotou.

Toho večera zatím k žádným dalším incidentům nedošlo.

Linkers otevřel první z nich, zatímco Ramis se znovu ohlédl na podezřelého. Hádal mu něco kolem pětadvaceti, ačkoli věk Ramis obvykle netrefil. Lidé stárli různě, podle toho, jaký život vedli a co si mohli nebo nemohli dopřát. Podezřelý jeho pohled opětoval a Ramis si všiml, že má sytě modré oči. Dokonce by se dal považovat za pohledného.

„Dáte si něco k pití?“ zeptal se Ramis.

Muž zavrtěl hlavou. „Ne, díky,“ odpověděl tiše. Ramis ho odvedl do místnosti bez oken a posadil ho na polstrovanou lavici. Ve vzduchu bylo cítit čisticí. V těchto celách obvykle končili ti, co v kasinu podváděli, nebo se příliš opili. Občas šlo o kapsáře, drobné podvodníčky nebo prostitutky, které se vydávaly za hotelové hosty.

Někoho takového tu ale ještě neměli.

Tenhle chlap byl chladnokrevný zabiják.

Linkers zabouchl dveře a otočil klikou o devadesát stupňů doleva. Zámek s těžkým břinknutím zacvakl.

Ramis se s podezřelým ještě vteřinku měřil pohledem přes okýnko z tvrzeného skla, než Linkers zasunul ocelový kryt. Potom už Ramis muže neviděl, jen se mu zdálo, že slyší, jak za dveřmi tiše pláče. Zmateně se otočil k Linkersovi, který se tvářil stejně zaskočeně. Tohle nečekali. Podezřelý byl drobnější a křehčí, než si mysleli. Vyděšené zvířátko polapené ve stísněné cele dva na tři metry, bez oken, s nerozbitným sklem a dveřmi, které by bez obtíží ustály tlak sto dvaceti kilo, než by se pohnuly byt' o centimetr.

Tenhle muž bez lítosti zabil člověka a okradl ho.

A teď bylo po všem.

Zdálo se to tak banální.

Naproti celám se nacházela kuchyňka. Ramis postavil na kafe a poslal Linkerse zpátky nahoru, aby tam počkal na dva detektivy od místní policie. Během čekání si otevřel aplikaci, co mu do mobilu nainstalovala dcera. Ukládal si tam všechny novinové a internetové články, které ho zaujaly. Zajímal se o současné dění, rád se vzdělával a ze všeho nejradši držel krok s tím, o čem se bavili mladí, aby v očích svých dětí a vnoučat nevypadal jako nudný patron. Zrovna byl v půlce článku o herečce, kterou měla ráda jeho dcera, když z cely zaslechl tiché volání.

„Pane?“

Ramis se ho rozhodl ignorovat.

Policie tu bude co nevidět.

Však oni už se o něj postarají.

O deset minut později se policisté objevili spolu s Linkersem v chodbě.

Linkers je navzájem představil.

Inspektor Bakhash. Seržantka Clarksonová.

Bakhash zalétl očima k cele. „Díky moc, vám oběma. Nebýt vás, tak bychom ho možná nikdy nedopadli.“

„Já byl doma v posteli,“ vysvětlil Ramis, „takže veškerý dík patří tady Neilovi.“

Linkers se zakřenil a nadmul pýchou. Pochvaly od Ramise si upřímně vážil. Byl to hodný kluk. Ramis mu pokývl a ukázal na celu. Linkers vytáhl klíče z kapsy a odemkl.

Zámek cvakl.

Bakhash otevřel dveře.

„Co to má být?“ vyhrkl.

Ramis si nejprve myslel, že mluví na podezřelého.

Jenže pak se Bakhash ohlédl přes rameno na Ramise. „Ptám se, co to má být?“

Oba muži z ochranky přistoupili blíž. Ramis koutkem oka viděl, jak Linkers strnul, a slyšel jeho mumlavé: „Co to sakra...?“

A pak vešel do cely a rozhlédl se.

„Já ne...“ Odmlčel se. „Nechápu to.“

Cela byla prázdná.

Vrah se vypařil.

SOUČASNOST

1

PRÁZDNÝ ČLUN

1

Zaparkoval jsem na stejném místě, kde nechali před osmi měsíci své auto Fowlerovi.

Byl slunečný květnový den, ale teplotou připomínal spíš přelom zimy a jara. Z blat vanul studený vítr, který rozechvíval moře žlutých hlodášů u silnice.

Šest metrů přede mnou cesta končila a za starou dřevěnou brankou pokračovala šterkovou pěšinou k lomu. Napravo jsem z Dartmooru přes veliký, rozeklaný skalní útes nic neviděl, ale nalevo se blata rozpínala v ladných, rozlehlých kopečcích posetých hnědou trávou, šedivými kameny a větrem ošlehanými stromy.

Zamkl jsem auto a vykročil k brance.

Došlo k tomu loni v září.

Byla neděle a jejich pětičlenná skupinka vyrazila na výlet. Bydleli v domku v Totnes, takže to sem měli zhruba přes hodinu autem. Poblíž vody se nenachází žádné parkoviště, museli tedy zaparkovat na odpočívadle na cestě a osm set metrů k lomu dojít pěšky po klikaté šterkové stezce. Marc s Kylem nesli člun naložený piknikovými židličkami, Clara měla ručníky, Sara chladicí box a dvouletá Mable se batolila za nimi.

Byl slunečný teplý den, spíše letní než podzimní. Oblohu nehyzdil jediný mráček a panovalo naprosté bezvětří. Když pětice dorazila

k lomu, tonulo jezero dosud ve stínu. Rozeklaná skalní stěna na jeho východní straně je tak vysoká, že se přes ni slunce ještě nepřehouplo. Na západním břehu se rozpíná téměř identická skála, až na to, že tahle má tvar písmene L a vytváří kolem jezera přírodní amfiteátr. Útesy obklopující bývalý lom jsou dramatické a dechberoucí a jejich krásu doplňuje klidná vodní hladina. Parsonův lom patřil kdysi k největším cínovým dolům a na březích jezera jsou pořád vidět ruiny hornických domků. Dnes je to jedno z nejlepších přírodních koupališť na blatech.

A právě proto ho Fowlerovi milovali.

A proto přijeli i toho dne.

Ještě než zapadlo slunce, slehla se po třech z nich zem.

Od auta k lomu mi to trvalo dvacet minut pěšky. Fowlerovi museli být ještě pomalejší. Otec a syn nesli člun a Sara určitě zastavovala a čekala na malou Mable.

Navíc po prvotním klesání byl zbytek cesty téměř pořád do kopce, což je určitě taky zbrzdilo.

Rozhlédl jsem se kolem, ale nebylo tam toho moc k vidění. Pěšina působila osaměle a odlehle. Výhled na dartmoorská blata zakrývaly vysoké kopečky, stromy a rozvaliny hornických domků.

Na vrcholku stoupání se přede mnou zničehonic rozprostřel celý lom. Zatažená obloha vypadala jako tmavá střecha, a když šterk přešel v travnatý porost na břehu jezera, měl jsem pocit, jako bych vstoupil do tajné komnaty.

Hned mi bylo jasné, proč to tu měli Fowlerovi tak rádi.

Hodinu poté, co si Fowlerovi rozložili na břehu své věci, začaly k lomu přicházet další rodiny. Ani za těch nejslunečnějších a nejteplejších dní tu však nebylo narváno, což byl další z důvodů, proč si Marc se Sarou lom tolik oblíbili. Zčásti za to mohla skutečnost, že

spousta lidí nevěděla, že se tu dá plavat. Ale nejvíc je odrazovalo to, že na nedalekém odpočívadle mohlo parkovat jen sedm aut, a další nejbližší místo, kde se dal nechat vůz, se nacházelo dobrých pět kilometrů po silnici.

Po desáté dopoledne se slunce přehouplo přes útes na východní straně. Zbytek dne pobíhala Sara v jednom kuse za Mable a snažila se ji namazat krémem, zatímco Mable si ho okamžitě pokoušela setřít, a kdykoli si ho omylem zanesla do očí, začala plakat, že to štípe. Sara si postavila židličku k vodě a spolu s Mable stavěly hrady z bláta, házely si míčem nebo si čvachtaly nohy, zatímco ostatní vyplouvali na jezero. Mable měla rukávky, přestože do vody moc nechodila. Sara však nehodlala nic riskovat. Naposledy zariskovala v devatenácti, kdy se opila se svým tehdejším přítelem, a devět měsíců nato se narodil Kyle.

„Ještě jednou, Marcu?“

Sara vzhlédla a všimla si, že Kyle podává Marcovi veslo.

„Zůstanu tu s tvojí mámou, kámo,“ opáčil Marc a ohlédl se na Mable, která byla zrovna v tom věku, kdy se od mámy nehnula ani na krok. Sara si s ní hrála skoro osm hodin a Marc jí slíbil, že se pokusí malou rozptýlit, aby měla aspoň chvíli pro sebe. „Navíc budeme muset za chvíli začít balit,“ dodal Marc.

„Ale no tak,“ zabrbľal Kyle a hodil mu veslo.

Marcovi nezbývalo než ho chytit.

Podíval se na Saru.

Ostatní rodiny už odjely, a třebaže to tu Sara zbožňovala, už by nejradši taky vyrazila domů.

„Prosím, mami,“ zaškemral Kyle a ukázal na Claru a její paži v závěsu. „Můj první důstojník je zraněný, a když neveslujeme dva, je to na tom člunu divný.“

Sara chtěla odmítnout.

Namísto toho však řekla: „Dobře, ale vraťte se brzy.“

„Vezmeme to jen do půlky a zpátky,“ slíbil Marc.

„A dávej pozor, ať se vám neutopí,“ požádala Sara Kylea a kývla bradou k Marcovi.

Zatvářil se naoko uraženě, ale Kyle s Clarou se zasmáli. „Drzoune,“ prohodil Marc pobaveně a sedl si do člunu.

S Kylem popadli každý jedno veslo a i s Clarou vypluli na jezero. Člun byl dlouhý zhruba čtyři a půl metru, ale na rozdíl od ostatních plavidel podobné velikosti neměl motor, takže se snáz převážel. Namísto motoru Marc pořídil na zád' nacvakávací střechu, aby Sara a Mable, kdyby vypluly s nimi, mohly sedět ve stínu. Strážka měla po stranách srolované plachty, které se daly spustit a chránily tak člověka uvnitř proti slunci i ze stran. Sara ze břehu viděla pod žlutou plachtou Clařinu postavu. Dívka se nakláněla mírně doleva a pod plážovými šaty se jí rýsoval obvaz na pravém rameni.

Sara se podívala na hodinky a posadila se.

Byla tak unavená.

Mable se k ní dobatolila a vylezla jí do klína.

Došel jsem až ke břehu.

Lom zel prázdnotou, stejně jako oné zářijové neděle v šest večer. Stál jsem přímo uprostřed, na půl cesty mezi západním a východním útesem, které od sebe byly vzdálené zhruba dvě stě metrů. Tady někde musela sedět i Sara s Mable, když ostatní vypluli na jezero. Od severu na jih bylo trochu širší, odhadem tak tři sta metrů, takže když člun doplul doprostřed, byl sto a více metrů od břehu. Taky jsem věděl, že Sara – která celý den pobíhala za dvouletou dcerkou a nehnula se od ní na krok – byla vyčerpaná a na minutku si zdřímla, zatímco si Mable hrála na jejím klíně s nějakými hračkami.

Jenže ta minutka stačila.

Sara prudce otevřela oči.

Mable už na jejím klíně nebyla. Hračky se válely na zemi a holčička bouchala lopatičkou o područku matčina křesílka a snažila se získat její pozornost. Sara se prudce posadila a několikrát zamrkala, aby se probrala.

Podívala se na hodinky a oddechla si. Zavřela oči ani ne na minutu. A celou dobu vnímala okolní zvuky. Šplouchání vody, zpěv ptáků. Neměla však usnout ani na chvíli. Podívala se na Mable v plence, na to, jak je droboučká. Dcerka mohla snadno někam odběhnout, mohla spadnout do vody a utopit se, klidně i s rukávkami.

Popadla Mable do náruče a objala ji. Mable se jí snažila vykroutit, ale Sara ji nepustila. Jako by si holčička uvědomila, že matka potřebuje útěchu. Zklidnila se, přitiskla hlavičku k její hrudi a přestala sebou šít.

Sara zalétla očima k jezeru.

Člun už byl uprostřed. Zastavil se zády k ní. Marca, Kylea i Claru před jejím pohledem zakrývala stříška.

Jezero kolem bylo dokonale klidné a hladké, jako zrcadlo.

Sara nakrčila čelo a vykročila vpřed.

Něco bylo špatně.

Došla k vodě. Jedno z vesel vyklouzlo z oka na člunu a vznášelo se na hladině. Spolu s tím se začal člun otáčet. Sara zatajila dech. Něco bylo hrozně špatně.

Konečně se otočil přídi k ní.

A tehdy Sara uviděla, že pod stříškou nikdo není.

A nejen tam. Člun byl úplně prázdný.

2

Fowlerovi bydleli necelé dva kilometry od Totnes, v domku postaveném ve svahu kopce. Nahoře byla garáž, kousíček od příkré, úzké cesty, a odtamtud se pozemek svažoval. Pod garáží se nacházela zadní zahrada, na kterou navazoval dům. Úplně vespod byla ještě malá přední zahrádka a potom brána. Tudy jsem přišel i včera, když jsem Saru navštívil poprvé. A stejně jako včera stálo na soukromém parkovišti za bránou BMW X5 s přívěsem.

Sara mi nechala otevřenou garáž, a tak jsem zastavil vedle jejího mini a vystoupil. Vypadalo to tam jako v každé jiné garáži nebo dílně. Roztroušené náradí, police s hřebíky a matičkami a dalšími blíž neidentifikovatelnými součástkami, které nejspíš Marc jakožto inženýr používal k práci. O jednu stěnu se opíralo kolo a v držáku naproti byly zavěšené dvě vzduchovky. Byla v něm zastrčená i pomačkaná fotka Marca a Kylea. Stáli na ní se vzduchovkami kdesi v lese. Oba na sobě měli nepadnoucí tvídové oblečení. Kyle se usmíval, jako by nemohl uvěřit tomu, do jakých hadrů se to nechal obléknout. Marc se nepokrytě smál se zakloněnou hlavou a přivřenýma očima a objímal Kylea kolem ramen. Nic z toho mě však nezaujalo tolik jako kalendář s fotkou celé rodiny Fowlerových pověšený nad pracovním stolem.

Pořád byl otočený na září 2022.

Vydal jsem se ze svahu k domu a zaklepal na boční dveře. Během čekání jsem se zadíval na BMW. Bylo zřejmé, že s ním Sara za těch osm měsíců od zmizení na jezeře nevyjela ani jednou. Nešlo jen o to, že k němu byl pořád připojený přívěs. Ale o to, že na tom přívěsu byl stále jejich člun.

Sara mi otevřela.

„Zdravím, Davide,“ prohodila a otřela si ruce do zástěry.

Pokynula mi dovnitř. Zrovna uklízela kuchyň. Na sporáku se vařily těstoviny a z vedlejšího pokoje sem doléhal zvuk televize. Hrál tam nějaký dětský pořad.

„Promiňte ten nepořádek. Snažím se tady madam připravit obědy na příštích pár dní. Musím na dva dny pryč a Mable bude u mé matky. Máte děti?“

„Dceru.“

„Takže jste tohle období taky zažil?“

„Bohužel ne. Zrovna o tohle jsem přišel.“

Zaraženě se na mě zadívala. Nevěděla, co na to říct.

„Omlouvám se, nechtěla jsem vyzvídat.“

„Nic se nestalo,“ ujistil jsem ji. „Takže Mable má ráda těstoviny?“

„Nic jiného snad ani nejlí. Předtím spořádala, co jste před ní postavil, jenže od...“ Odmlčela se. *Od loňského září.* „Je to...“

Povzdechla si a svěsila ramena.

„Je to jiné,“ dodal jsem za ni.

„Ano. První týden jsem předstírala, že jsou její táta a bratr na prázdninách. Ale nakonec jsem jí řekla pravdu...“ Další odmlka.

„Když jsem přiznala, že nevím, kde její otec a bratr jsou, kde je Clara – Claru *zbožňovala* –, ani kdy se vrátí domů, začala se postupně měnit. Nevím, do jaké míry tomu rozumí. Ale vnímá to. Vidí, že tu Marc s Kylem nejsou a je z toho rozrušená. Sem tam mívá záchvaty vzteku, a dokonce mě už i párkrát praštila. To nikdy předtím neudělala.“

Přinutila se k úsměvu, který byl tak plný bolesti a zármutku, že mi to připadalo jako dívat se do zrcadla. Po smrti manželky jsem prožíval totéž. Znovu a znovu jsem nasazoval stejný prázdný úsměv, abych své blízké ujistil, že jsem v pořádku a srovnávám se s tím. Jenže to byla lež. Po čase se naučíte skrývat bolest lépe a už tak často nepláčete, ale do normálu se nevrátíte nikdy. Ne když stačí málo – vůně, píseň v rádiu nebo známé místo –, abyste se znovu složili.

Nehledě na to, čím jsem si prošel a jak moc se mi po manželce stýskalo, to však Sara měla těžší. Její manžel, syn a synova přítelkyně se osm měsíců pohřešovali. A ona stále netušila, co se stalo.

„Byl jste se tam podívat?“ zeptala se.

„Dneska ráno.“

„Co na to říkáte?“

„Nedivím se, že se vám tam tolik líbilo.“

„Ale věříte mi?“

„Věřil jsem vám i předtím.“

„Já vím. Já jen...“

Zarazila se.

Rozhlédla se po kuchyni a zastavila se pohledem na zarámované fotce na polici. Byla na ní s Kylem. Do rámečku bylo vyryté červené srdíčko.

„Chci říct, už chápete, o čem jsem mluvila?“

Během našeho předchozího setkání mi Sara dokola zdůrazňovala jedno a to samé: na jak dlouho si tam na břehu zdřímla. Tvrdila, že to nebyla ani minuta, zarputile si za tím stála. Když se posadila, podívala se prý na hodinky. Bylo sedmnáct minut po šesté večer. A když ji Mable probudila mlácením lopatkou, bylo za deset půl sedmé. To byly tři minuty. Jenže ona neusnula hned a odhadovala, že mohly uběhnout tak dvě minuty, než odpadla.

Zatím jsem čekal, až mi můj zdroj sežene hlášení o pohřešovaných osobách týkající se Marca, Kylea a Clary, ale z toho, co mi po telefonu už řekl, se zdálo, že vyšetřovatelé Devonské a Cornwallské policie o její výpovědi pochybovali. Zapsali si, že když na místo dorazili, byla Sara „rozrušená, až hysterická, a značně panikařila“. O přesných časech se prý nezmínila, s tím přišla až den nato u výpovědi, přestože jim to mohla říct už v lomu. Bylo jasné, na co tím poukazují. Nepodezřívají ji vyloženě ze lži, jen se domnívali, že se zmýlila. Jezero se rozpínalo na ploše sedmdesáti pěti tisíc metrů čtverečních, jak by tedy mohli tři lidé zmizet ze člunu uprostřed něj během necelé minuty?

Já jsem jí ale věřil, přesně, jak jsem jí i řekl. Zármutek v její tváři vypovídal o mnohém, ale stejně tak i její síla, odhodlání a neochvějná jistota. Sara vůbec nepochybovala o tom, co viděla.

Na hodinkách jsem viděla sedmnáct minut po šesté. Nevybájila jsem si to.

Policejní potápěči to tam v následujících čtyřech týdnech prohledali hned třikrát. Členové její rodiny se neutopili. A nemohli ani doplavat na břeh. Nejenže by to za minutu nestihli, ale Clara navíc toho dne plavat vůbec nemohla.

Dva týdny předtím si natrhla vazy v rameni.

Musela by plavat jen s jednou rukou, což by ji zpomalilo, nebo by jí musel pomáhat jeden z mužů, což by je zpomalilo také. Od středu jezera to bylo k východnímu i západnímu břehu sto metrů, což byla vzdálenost, kterou olympijský vítěz překonal za čtyřicet šest vteřin. Ti tři v žádném případě nemohli trhnout světový rekord.

Přesto když se Sara probudila, byli její manžel, syn a jeho přítelkyně pryč. Člun zel prázdnotou.

A nešlo jen o to, *jak* zmizeli.

Mnohem důležitější bylo *proč*.

3

Přesunuli jsme se do obývacího pokoje. Vypadalo to tam nádherně, stejně jako ve zbytku domu. Nechtěl jsem ani hádat, na kolik je stavba takového domu musela přijít, ale bylo evidentní, že se Saře a Marcovi dařilo. Jenže jí už teď na těch pokojích, drahém nábytku, střešních oknech a luxusních pohovkách nezáleželo. Peníze neznamenají nic, když je nemáte s kým sdílet. Sara tou místností prošla zcela bez zájmu, jako duch.

Posadili jsme se a já si vytáhl poznámkový blok.

„Máte krásný dům.“

„Díky,“ pokývala hlavou. „Zbožňovali jsme to tu.“

Osm měsíců bezesných nocí a nezodpovězených otázek si na ní vybralo svou daň. Oči měla zarudlé a vypadala vyčerpaně.

„S Marcem jste zrovna oslavili čtyřleté výročí, je to tak?“

„Ano, dva týdny předtím,“ odpověděla Sara. „No... výročí svatby. Předtím jsme spolu byli skoro dalších sedm let. Tak osm devět měsíců po svatbě jsme koupili tenhle dům.“ Rozhlédla se. „Tehdy se to zdálo jako dobrý nápad.“

„A teď ne?“

„Hypotéka je vysoká a...“ Odmlčela se. „Firma, kde Marc pracoval, se po jeho zmizení zachovala velmi laskavě. První tři měsíce mi vypláceli celý jeho plat. Pak to spadlo na polovinu a teď už neposílají nic. A já nemůžu vybrat ani životní pojistku, ani si za-

žádat o vdovský důchod, protože Marc není oficiálně mrtvý.“ Na slově „mrtvý“ se jí zatřásl hlas. „Docházejí mi peníze,“ přiznala tiše a pak se očividně lekla, co bych si asi mohl myslet. „Nebojte,“ vyhrkla. „Samozřejmě vám zaplatím.“

Právě v tomhle se případy pohřešovaných osob od všech ostatních lišily. Dokud lidé nezískali odpovědi, nemohli to v sobě uzavřít a jít dál.

„Marc pracoval v aeronautice, je to tak?“

„Ano. Vedl celou firmu.“

„Tady v Plymouthu?“

„Ano. Ale předtím dělal roky v Bristolu, pro ministerstvo obrany. Specializoval se na naváděcí systémy. Byl opravdu chytrý. V osmnácti získal nějaké tučné univerzitní stipendium. Jeho rodiče by si tu školu jinak nemohli nikdy dovolit. Samozřejmě v době, kdy jsme spolu začali chodit, šlo už o dávnou historii. To už bydlel tady. Přestěhoval se sem kvůli bývalému šéfovi, který si v Plymouthu založil firmu. Přiznávám, že většina z toho, na čem pracoval...“ Rukou zdviženou vysoko nad hlavu naznačila, že Marcova práce byla nad její chápání. „Byla to pro mě španělská vesnice. Ale on to miloval. Byl šťastný a já taky.“

Z jejího výrazu bylo zřejmé, že by si přála, aby se ty časy vrátily. Chtěla, aby tu teď Marc seděl a vyprávěl jí o tom, co v práci zažil, ačkoli tomu vůbec nerozuměla.

„Ale vám se taky nevede pracovní špatně, ne?“ prohodil jsem.

„Jo, měla jsem štěstí,“ mávla rukou.

Štěstí. Co je na tom za štěstí?

„Napsala jste pět knih?“

„*Vydala* jsem pět knih, ano.“ Usmála se. „V bedně na půdě mám tři další rukopisy, které nikdy světlo světa nespattí. Vesměs proto, že jsou to hrozné slátaniny.“

„A psaní se věnujete na plný úvazek?“

„Ano. Nevydělávám bůhví co, ale užíví mě to. Rozhodně si nepřijdu na tolik jako Marc, nicméně společně jsme se měli dobře.“

Jejich finanční záznamy jsem si prošel už den předtím. Stačilo je prohlédnout jen letmo. Nic neobvyklého. Nenarazil jsem na žádné odchylky od normálu, žádné podezřeje vysoké výběry těsně před zmizením, žádné změny chování ani komunikace s bankami nebo pojišťovnamy. Totéž platilo i pro Kylea, jehož finance byly ve srovnání s rodinným rozpočtem Fowlerových brnkáčka. Odmaturoval teprve loni v červnu a právě se školil na strážce v Dartmoorském národním parku. Měl jeden bankovní účet, žádné penzijní spoření ani pojistku. Clara na tom byla podobně. Živila se jako ilustrátorka na volné noze, stejně jako Kyle ještě neměla sjednané ani penzijní spoření nebo pojištění, a pronajímala si malý podkrovní byt na okraji Paigntonu. Nevydělávala moc, ale zároveň nijak zvlášť neutrácela. Měl jsem v plánu finance všech tří projít ještě jednou podrobně, ale už teď jsem si byl celkem jistý, že s nedostatkem peněz jejich zmizení nesouviselo.

„Včera jste se zmínila, že Clařini rodiče jsou po smrti.“

„Ano,“ přikývla Sara. „Zemřeli, když jí bylo osm.“

„Autonehoda?“

„Ano. Jejich auto sjelo ze silnice někde kousek od exeterského dostihového závodiště.“ Sevřela rty. „Její otec usnul za volantem. Znělo to příšerně.“

„A co s ní bylo potom?“

„Skončila v ústavní péči. Nejprve v domově kdesi v Plymouthu. Kyleovi se s tím svěřila a on nám sem tam taky něco řekl, ale s Marcem jsme se jí na to nikdy nevyptávali. Z těch pár střípků, co nám prozradil Kyle, jsem pochopila, že postupně bydlela v několika pěstounských rodinách, ale myslím, že si s žádnou z nich skutečně nesesla.“

„Živila se jako ilustrátorka, je to tak?“

„Ano. A grafička. Pracovala pro místní firmy. Však víte, dělala letáky, plakáty a podobně. Abych pravdu řekla, myslím, že se protloukala jen tak tak. Podle mě tu zrovna moc takové práce není.“ Sara se rozhlédla po pokoji a trochu posmutněla. *Jenže peníze nejsou všechny.* „Tvrдила, že je šťastná, že se jí na volné noze líbí. Než potkala Kylea, zkoušela hledat práci v Londýně – ale nakonec asi usoudila, že jí to tam nevyhovuje.“

„Velkoměsto není pro každého.“

Podívala se na mě. „Četla jsem, že jste se někde tady narodil.“

„Ano. Rodiče měli farmu ve Start Bay.“

„Takže jste se do Londýna přestěhoval za prací?“

„Na vysokou.“

„A vaše dcera tu pořád žije?“

„Ano, už od narození.“

Viděl jsem, že by se ráda na Annabel vyptávala dál. Zajímalo ji, jak to, že jsem se já v osmnácti odstěhoval do Londýna, zatímco moje dcera nikdy neopustila Devon. Předtím jsem to téma rychle opustil, ale to bylo jiné. Sara se potřebovala ujistit, že chápu pouto mezi rodičem a dítětem, dokonce i dítětem, které už je dospělé a má vlastní život – jako Kyle. Jako Annabel. Chtěla vědět, jestli pro mě ten případ znamená něco víc, jestli to nejsou jen rychlé peníze. Žil jsem každým případem, který jsem přijal, dokonce jsem pro několik z nich málem i zemřel, ale to teď Sara slyšet nechtěla. Chtěla slyšet jen to, že mám rád svou dceru.

„Občas je těžké být od ní tak daleko,“ přiznal jsem.

„A teď bydlíte u ní?“

„Ano. U ní a její nevlastní sestry.“

„Aha. Takže její sestra není vaše?“

„Ne. Je to opravdu dlouhý příběh.“ Usmál jsem se. „Ve zkratce jsem se o Annabel dozvěděl až v době, kdy už byla dospělá. Musím jí toho hodně vynahradiť.“

Sara vykulila oči. Tohle evidentně nečekala.

Vrátil jsem se k tématu. „Připomeňte mi jen, jak dlouho spolu Kyle a Clara chodili?“

„Deset měsíců.“

„A Clara byla o čtyři roky starší než Kyle?“

„Ano. Bylo jí dvaadvacet. Ale Kyle měl vždycky trochu starou duši. Dělali jsme si legraci, že si s Clarou byli souzeni, protože se seznámili v klubu v Torquay, přestože Kyle takhle ven skoro nikdy nechodil. Nebyl ten typ.“

„A co ho tedy bavilo?“

Sara se vřele usmála. „Miloval sport. Zkoušel se dostat do klubu v Southamptonu, a i když to nevyšlo, dál chodil hrát fotbal každou sobotu. Rád běhal a jezdil na kole. Loni se účastnil Ironmana ve Swansea a na konci září byl přihlášený do dalšího ve Weymouthu. Miloval čerstvý vzduch. Proto se taky rozhodl pro na tu práci strážce parku. Můj Kyle byl zkrátka...“ Odmlčela se a ztlumila hlas. „Byla jsem na něj tak pyšná. Nikdy s ním nebyly žádné potíže. Otce nepoznal a já se bála, že to bude v pubertě problém, ale ne. Byl to úžasný kluk.“

Podal jsem jí krabičku s kapesníky ze stolku.

„Děkuju,“ zašeptala. „Marca jsem taky milovala. Byl to báječný manžel. Podporoval mě, nosil mě na rukou a s Kylem si rozuměli hned od začátku. Když jsme pak měli Mable, šlo mu to s ní jako po másle. Neplánovali jsme to. Mně bylo šestatřicet, jemu skoro padesát – přesto ani nemrkl a bral to jako hotovou věc. Tak dlouho jsem byla na Kylea a na všechno sama, že už jsem zapomněla, jaké to je mít někoho po boku. Někoho, na koho je spoleh, o koho se můžete opřít. Marc byl přesně takový. Tolik se mi po něm stýská. Ale Kyle...“ Snažila se zadržet další slzy. „S dítětem je to jiné. To ve vás nechá obrovskou díru.“

„S Kylem se tedy jeho otec nestýkal?“

„Nikdy.“

„Jak se jmenuje?“

„Daryl Beaumont.“

„Je místní?“

„Byl, ano. Pocházel z Paigntonu, ale nemám tušení, kde je mu konec. Vlastně ani nevím, jestli ještě žije. Byla jsem v sedmém týdnu, když jsem mu o těhotenství řekla, a to bylo nejspíš naposledy, co jsem ho viděla. Na druhou stranu nebýt jeho, neměla bych Kylea.“

Podívala se na mě.

A teď bych nezažívala tuhle bolest.

„Všimla jste si něčeho zvláštního? Ten den v lomu, nebo těsně před tím? Nechoval se Marc, Kyle nebo Clara nějak jinak?“

„Ne, vůbec.“

Chvilí jsme se měřili pohledy.

„Zjistím, co se s nimi stalo,“ slíbil jsem.

Zavřel jsem blok, schoval ho do kapsy a v duchu se zarazil nad tím, co jsem právě řekl. Upřímně jsem tomu věřil. Zároveň jsem však něco vynechal. Něco neméně důležitého, co se však už tak snadno nahlas neříkalo.

Odpovědi člověku občas úlevu nepřinesly.

Občas mu právě ony způsobily tu největší bolest.

4

Došel jsem ke člunu.

BMW a přívěš tu stály osm měsíců – celý podzim a zimu – a bylo to zřejmé na první pohled. Na kapotě a střeše BMW leželo scvrklé listí a plachta na zadní části člunu se odchlípla a teď v něm stálo deset čísel vody.

Sara mi dala klíčky od auta, a tak jsem si otevřel, spustil navigaci a podíval se na historii před osmnáctým zářím. Poslední zaznamenaná cesta před zmizením proběhla ve středu, poštovní směrovačka z Bristolu. Zadal jsem si adresu do googlu. Byl to Abbey Wood, středisko ministerstva obrany ve Filtonu. Prohledal jsem palubovku, boční přihrádky ve dveřích a potom i sedačky a místa pod nimi. Nic jsem nenašel.

Přesunul jsem se ke člunu.

V podstatě se jednalo o místo činu. Nebo se mu v tomto konkrétním případě člun aspoň blížil. Marc, Kyle a Clara z něj zmizeli... a už se nevrátili.

Ve střední části nic nebylo, jen voda a listí. Na zádi se nacházela lavice, vlastně jen kus plastu, na níž musela sedět Clara, zatímco muži veslovali. Stříška byla stále připevněná, ale plachty po stranách měla vyhrnuté a připevněné nahoře. Nebyl tam žádný úložný prostor ani další místa k sezení.

Sara vyšla z domu.

Díval jsem se, jak staví Mable na zem a dává jí na hraní nějaké plastové míčky. Pak zamířila ke mně.

„Nechodím sem ráda,“ přiznala. „Když vidím...“ *Při pohledu na náš člun si pokaždé vzpomenu na ten den.* Probouzel v ní smutek.

„Odvezla si ho policie někdy?“

Sara se ke mně otočila. „Co prosím?“

„Ten člun. Přívěs. Auto. Odvezli si je?“

„Myslíte kvůli vyšetřování? Ne.“

„Takže si je jen prohlédli? Jako já teď?“

„Ano. Přijeli sem, prohledali člun a koukli do auta. Možná sejmuli otisky, nevím. Ale to bylo tak všechno.“

„Kdy jste s nimi mluvila naposledy?“

„Na konci února.“

Před více než dvěma měsíci.

„A co říkali?“

„Nic. Byl to jen zdvořilostní telefonát, aby mi pověděli, že se nikam neposunuli.“

„Vybavíte si jména policistů, se kterými jste to řešila?“

„Konstábl Wiley. Ten přijel do lomu. Den nato jsem šla vypo-
vídat na stanici v Totnes. S Wileym jsem chvíli mluvila i tam, ale
výslech jako takový vedl jakýsi konstábl Richardson a ten pak
převzal celý případ. To on sem přijel na tu rychloprohlídku.“ Za-
hořkle ukázala na člun a auto.

„A když dorazil Wiley do lomu, co udělal?“

„Trvalo jim věčnost, než se vůbec ukázali, a když konečně při-
jeli, už se stmívalo, takže museli vytáhnout baterky. Přivezl s se-
bou další dva policisty a společně obešli kousek jezera. Tehdy to
asi považovali za utonutí. Však víte, vlastně se to nabízelo. Den
nato tam poslali potápěče a pak ještě dvakrát. Nic nenašli. Ale
ten první večer to byl logický závěr. Sama jsem si říkala, jestli se
neutopili, ačkoli mi nešlo na rozum, že bych nic neslyšela ani

neviděla. Křik, plácání ve vodě, cokoli. Každopádně Wiley ještě ten večer zavolal strážce parku a ti dorazili asi za další hodinu. Pár z nich znalo Kylea osobně – zrovna u nich začal pracovat –, a tak to brali vážně. Pročesali celý břeh jezera, dělali, co mohli. A vrátili se tam i další den.“

Musel jsem si počkat na to, až mi můj zdroj pošle hlášení o pohřešovaných osobách. Teprve z něj se dozvím víc o tom, jak Wiley a Richardson k případu přistupovali. Ale zdálo se, že se to vyvíjelo, jak jsem předpokládal: nevěřili, že Sara usnula jen na minutku, mysleli, že se zmýlila a bylo to mnohem déle. Dost dlouho na to, aby se Marc, Kyle a Clara utopili nebo doplávali na břeh jezera – ať už by je k tomu vedlo cokoli. Na jednu stranu jsem jejich skepsi chápal, ale na druhou se mi zdálo, že k celé věci přistupovali pozoruhodně laxně. Tři lidé se za velmi podezřelých okolností propadli do země. Už jen to by mělo stačit, aby zájem o případ nevyprchal po prvních dnech a týdnech.

Připadalo mi, že se tomu nevěnovali záměrně.

A musel jsem zjistit proč.

5

Sara se vrátila s Mable do domu a já znovu pořádně prohlédl člun a pak jsem přes něj přetáhl plachtu a následoval je. Mable seděla ve vysoké dětské židličce a před sebou měla plastovou misku s těstovinami. Podívala se na mě, s obličejem umazaným od kečupu, a začala bouchat lžící o desku židličky. Připomnělo mi to onen den, kdy takhle u jezera vzbudila matku boucháním lopatky o područku jejího křesla.

„To stačí, Mabe,“ pokárala ji Sara, která zrovna vešla do kuchyně.

Mable nepřestala.

„Mable.“

Holčička mezi námi zatěkala očima se lžící ve vzduchu... a pak s ní mrštila o zem a pustila se do těstovin rukama.

Zeptal jsem se Sary, jestli se můžu porozhlédnout nahoře.

„Ovšem,“ přikývla.

Začal jsem v její a Marcově ložnici. Prošel jsem skříně a zásuvky, vytahal krabice a prohrabal se jimi. Když jsem nic zajímavého neobjevil, přesunul jsem se do Kyleova pokoje. Sara tam musela po jeho zmizení uklízet, protože ložnice pubertáků takhle spořádané obvykle nebyly. Synovy košile a kalhoty visely ve skříní, trička byla poskládaná a spodní prádlo úhledně rozdělené do zásuvek s boxerkami a ponožkami. Bylo v tom cosi neuvěřitelně

smutného. Zapovězená ložnice, kde měl vládnout chaos, mládí a energie, se namísto toho proměnila v podivný muzejní exponát.

Na stole v koutě stál notebook. Otevřel jsem ho, ale nic se nestalo, tak jsem ho zapojil do nabíječky a pokračoval chodbou dál.

Vedlejší pokoj patřil Mable. Od toho Kyleova se nemohl lišit víc. Všude se válely hračky a bylo evidentní, že tu bydlí energická skoro tříletá holčička.

Čtvrtý pokoj byl skromněji zařízený, ale na zemi v krabicích a na ramínkách ve skříni jsem objevil Clařiny věci, včetně počítače. Poté, co Sara Clařinu domácímu oznámila, co se stalo, postarala se o vystěhování jejích věcí a uložila je tady. Clařin počítač byl vybitý, stejně jako Kyleův, a tak jsem ho dal taky nabíjet a pustil se do prohlížení skříní a krabic. Objevil jsem spoustu věcí, co používala k práci. Knihy o grafice a designu, skicáky s náčrtky a nápady, laserovou tiskárnu. Vrátil jsem se k počítači, který mezitím trochu ožil. Podíval jsem se na internetovou historii a e-maily a zjistil jsem, že Clara vedla celkem klidný a obyčejný život. Většina vyhledávání se týkala buď práce, nebo Kylea. Napadlo mě, jestli to není důsledek jejího dětství. Našla si přítele, kterého očividně zbožňovala, rodinu, co ji přijala, a práci, která ji – byť nebyla nejlépe placená – naplňovala. Začátek jejího života byl traumatický a bouřlivý. A pak získala lásku a bezpečí.

Zamířil jsem do pracovny.

Nacházela se v podkroví. Byl to krásný prostor se spoustou střešních oken a kvalitním nábytkem. Na dvou protilehlých stranách oddělené přepážkou stály stoly se dvěma identickými stolními počítači. Na Marcově straně byly zásuvky plné složek, manuálů a bílá tabule s poznámkami a připomínkami. Zapnul jsem jeho počítač. Na okraji monitoru byla nalepená fotka Marca, Sary a Kylea.

Přešel jsem k Sařině půlce. Ta byla mnohem chaotičtější. Spousta knih, pokojové rostlinky a cetky. Na zdech visely plakáty

z filmů *Když Harry potkal Sally* a *Casablanca* a další bílá tabule. Na téhle byla nahoře napsaná jediná podtržená poznámka: *Nápady na knihu č. 6*.

Zbytek byl prázdný.

Zapnul jsem i její počítač a vrátil jsem se k tomu Marcovu. Posadil jsem se ke stolu a postupně oba počítače prohlédl, protože mi k nim Sara dala hesla. Marcův byl plný zpráv, analýz a nekonečných tabulek. Ten její naopak vypovídal o tom, čím si za posledních osm měsíců prošla. Dokument s názvem „Kniha 6“ obsahoval jedinou stránku s nadpisem „První kapitola“ a jinak nic. Potom tam byl ještě dokument nazvaný „Nové nápady“, který vytvořila na konci srpna a naposledy ho otevřela dva dny před zmizením. Zajímalo mě, jestli sem nahoru za celou tu dobu vůbec přišla.

Vrátil jsem se do Kyleova pokoje.

Když jsem zvedl monitor, byla obrazovka stále černá a svítila na ní červená ikonka baterky. Vytáhl jsem nabíječku ze sítě a odnesl obojí dolů.

Saru jsem našel v obývacím pokoji. Otevřela dvoukřídlé dveře na zahradu, seděla v nich a kouřila. Mable se v herně v přízemí dívala na televizi.

„Saro?“

Trhla sebou, usmála se a podívala se na cigaretu ve své ruce. „Přistihl jste mě,“ zamumlala, vyfoukla kouř ven a dívala se, jak se rozplývá. „Marc by zuřil.“

„Proč?“

„Řekla jsem mu, že jsem toho nechala.“ Prohlížela si cigaretu a maličké kousky popela odlétávající ze žhavého konce. „Jeho máma umřela na rakovinu plic. Nebylo mu ani třicet. Celý život kouřila jako fabrika. Marc to nesnášel.“ Zvedla cigaretu. „Je to nechutný zlozvyk. A navíc si ho ani nemůžu dovolit.“

Ukázal jsem jí Kyleův počítač. „Můžu si ho vzít?“

„Jistě. Vezměte si cokoli.“

„Odnesla si policie jejich počítače?“

„Ne. Prohlédli je jen tady.“

Nedostatek zájmu ze strany vyšetřovatelů mě stále dráždil. Přemýšlel jsem, jestli má vůbec cenu se s Richardsonem nebo Wileym spojit a pokusit se z nich něco dostat. S policejními jednotkami v hrabstvích se obvykle spolupracovalo lépe než s těmi ve velkých městech. Mívali na bedrech méně případů a tím pádem víc času a obvykle je nesužovalo takové ego jako jejich kolegy ve velkoměstech. Ale nebylo to pravidlem. Občas se naopak chovali mnohem podrážděněji, protože se jim zajídalo, že s nimi někdo jedná jako s amatéry a zpochybňuje jejich metody.

Rozhodl jsem se počkat, dokud si neprojdou hlášení o pohřešovaných osobách.

V tu chvíli mi zazvonil mobil.

Podíval jsem se na displej. Číslo s londýnskou předvolbou. Požádal jsem Saru, ať mě na vteřinku omluví. „David Raker.“

„David Raker,“ zopakoval ženský hlas.

Okamžitě jsem ji poznal.

Ale to už znovu promluvila: „Doufala jsem, že se tomuhle rozhovoru vyhneme...“

6

S Melanií Crawovou jsem naposledy mluvil před sedmi lety. Tehdy pracovala u Metropolitní policie v Londýně, na vedoucí pozici, a najala si mě, abych našel jejího otce.

Sblížili jsme se, ale náš vztah nikdy nepřekročil určitou mez.

Něco v něm chybělo, jako by mezi námi byla zeď, kterou jsme ani jeden nedokázali překonat. Možná to bylo tím, že Derryn byla tehdy po smrti teprve pět let a já po ní kdesi v koutku duše stále truchlil a nedokázal jsem ji nechat jít. Spíš jsem si ale říkal, jestli nebyla na vině skutečnost, že Crawová byla policistka a já soukromý vyšetřovatel, co dotahoval případy, u nichž policie selhala. To u příslušníků policie vyvolávalo zahořklost a podezřívavost, a přestože jsem z Crawové neměl nikdy dojem, že by mě tak vnímala taky, současně žádnému ze svých kolegů neprozradila, že se vídáme. A čím déle to trvalo, tím neúnosnější to pro mě bylo. Nakonec jsme si přestali věřit. Naposledy jsme spolu mluvili v den, kdy mi zavolala, že ji povýšili na vrchní inspektorku a stěhuje se do Glasgow.

„Melanie Crawová,“ prohodil jsem a vyšel na zahradu.

„Sedm let a ty si pořád pamatuješ můj hlas?“

„Tu ječivou fistuli z hlavy jen tak nedostanu.“

Zasmála se. „Zmetku.“

„Jak se ti daří?“

„Jo, jde to. A ty máš podle všeho taky napilno. Zrovna jsem četla o tvé výpovědi ohledně *Castlu*, cos podával minulý týden.“ *Castle* byl soukromý klub, který hrál klíčovou roli v mém posledním případě před pěti měsíci. Teď mě předvolali k veřejnému slyšení. „V obleku ti to pořád sekne, Rakere, to se musí nechat.“

„Lichotka. Páni.“

Na chvíli se odmlčela. „Poslyš, chtěla jsem se omluvit –“

„To je v pořádku.“

„Ne. Měla jsem zavolat už dávno.“

„Taky jsem se mohl ozvat.“

Zalovil jsem v hlavě po nějaké hlubší odpovědi, která by nás oba uklidnila, ale sám jsem nevěděl, co by to mělo být ani jestli to vůbec bylo potřeba. Náš vztah – pokud se tak dal vůbec nazývat – se nikdy pořádně nerozběhl. Jiskra vyhasla a už se neměla znovu rozdmýchat.

„Máš chvíličku?“ zeptala se.

Zadíval jsem se skrz déšť k místu, kde stála Sara. „Zrovna pracuju,“ varoval jsem ji. „Takže opravdu jen chvíličku.“

Crawová ale mlčela.

„Crawová?“

„Jo.“ Odkáslala si. „No, asi si vzpomínáš, že jsem se odstěhovala na sever kvůli povýšení. Byla jsem tam pět let a pak holky odmaturovaly a vrátily se na jih na vysokou a mně se začalo stýskat. A taky mě už práce u policie tolik netěšila. Ne vyšetřování, ale všechny ty hovadiny kolem. Vyplňování lejster a tabulek. Neustálé papírování. Připadala jsem si spíš jako účetní než jako polda.“

„Dala jsi výpověď?“

„Jo. Teď žiju v Surrey. Nějakou dobu jsem nepracovala, ale je mi třiapadesát, ne třiaosmdesát. Začala jsem se nudit. Potřebovala jsem se nějak zabavit. Potřebovala jsem akci. Vysedávání doma, popíjení kávy a cvičení jógy ve vsi...“

„Nestačilo ti to.“

„Ne. Slyšel jsi někdy o *Skyline*?“

„O tom kasinu?“

„*Resortu* a kasinu, Rakerere.“

Řekla to jako vtip, ale i tak měla pravdu. *Skyline* nebylo jen kasino – ačkoli šlo o podstatnou část toho podniku. Byl to obrovský zábavní komplex s hotelem, nočním klubem, koncertním sálem, podzemním obchoďákem a vnitřním aquaparkem. Postavili ho po vzoru hotelů v Las Vegas a nacházel se kousek na sever od letiště Heathrow, na obrovském pozemku vedle dálnice M4. Navštívil jsem ho jen jednou, před pár lety, když se mému kamarádovi a bývalému kolegovi od novin podařilo sehnat lístky na koncert kapely, kterou jsme měli oba rádi.

„Co tam děláš?“ zeptal jsem se.

„Řídím bezpečnost.“

„Šéfuješ ochrance?“

„Jo. Na ploše téměř dvaceti tisíc metrů čtverečních. Jsem tu už deset měsíců. Od práce u policie se to dost liší – to je asi jasné –, ale v něčem je to stejné.“

Přemýšlel jsem, kam tím asi směřuje. Dokonce jsem si říkal, jestli se mi nechystá nabídnout místo.

„No,“ vyhrkla najednou, „přejdu k věci. Před týdnem nám tu nastoupil nový ředitel resortu. Předtím pracoval pro bratry Zinterovy – těm *Skyline* patří – v jejich kasinu v Macau a snaží se tu na nás udělat dobrý první dojem. A jedna z věcí, co mu nedá spát, je rok starý průšvih.“

„Jaký průšvih?“

„Slyšel jsi už o Velrybáři?“

„Ne.“

„Ale víš, kdo je mezi hráči velryba?“

„Jo.“

V gamblerském slangu byl *velryba* hráč, který prosázel obrovské částky peněz – stovky tisíc, občas i miliony liber – během jediné hry.

„Abych to zkrátila,“ pokračovala Crawová, „tenhle Velrybář se seznámil s jedním z našich největších hráčů. Během pěti měsíců se s ním postupně sblížoval, pomaličku si získával jeho důvěru a pak – jakmile ji získal – obral toho chlápka o čtyři sta tisíc liber a zmizel.“

„To je spousta peněz.“

„Jo a my bychom je rádi dostali zpátky. Jenže Velrybář se dopustil ještě něčeho.“ Odmlčela se. „Něco nám tu po sobě zanechal.“

„A co?“

„Mrtvolu.“

Nakrčil jsem čelo. „On toho hráče zabil?“

„Chladnokrevná vražda. Ve střešním apartmá *Skyline*.“

Zapátral jsem v paměti, jestli jsem o tom něco nečetl nebo neviděl ve zprávách. Možná ano, něco mi to říkalo, když se o tom teď Crawová zmínila. Ale nic specifického jsem si nevybavil.

„A dopadla ho Metropolitní?“

„Nespadá to do jejich rajónu. Kasino leží kus od M25, a to už je jiný revír. A ne, nenašli ho. Popravdě nezjistili vůbec nic. Velrybář je jako přízrak. A tak policie požádala ostrahu *Skyline*, aby se po něm poohlíželi taky. Což už zavání zoufalstvím, protože proč by se vrah, který utekl se čtyřmi sty tisíci librami, vracel na tak úspěšné místo činu. Jenže kupodivu přesně to týden nato udělal.“

„On se vrátil?“

„Vrátil se a posadil se ke stolu s blackjackem, jako by se nechumelilo. Ostraha ho vyhmátla, zadržela a zavolala policii.“

I po telefonu jsem cítil, že se blíží něco velkého.

„Zamkli Velrybáře v jedné z cel a počkali na poldy. Zdůrazňuju, že můj předchůdce podle svých slov stál celou dobu na strážní před těmi dveřmi.“

Tak proto Crawová zavolala mně.

„Velrybář se vypařil?“

„Jo.“

„Ze zamčené cely?“

„Ze zamčené cely,“ zopakovala Crawová.

„A určitě bylo zamčeno?“

„Stoprocentně. Zamkli, zajistili, zkontrolovali. Žádná okna, žádné únikové cesty.“

„Tak jak je to hrome možné?“

„Netuším,“ přiznala Crawová. „A právě to chci, abys zjistil ty.“